

ROŽNI VRT

Ko na rožnem vrtu njegov pogled začne se vame,
za devetimi gorami nov cvet se uname,
in ko sama vanj sem se začela,
pravljica vrata novo pot so nama odprla.

Najina zgodba se je napisala,
o tem, kako drug drugemu življenje bi dala,
on je bil moj princ, jaz Pepelka njegova,
on bi mi podaril Sneguljičino srce,
jaz bi ga vzela, amaa in amova.

A najina pravljica se je obrnila,
zadnji kamček upa iz srca mi izšla,
prišla sva do jedra oblachnega,
in se zmasla sredi gada temachnega.

Njega zavedla je grda kraljica,
ki bila je hudobna in nesramno dvolična,
ob tem prizoru se mi srce je alomilo,
in v pravljico ljubezen močno pocabomilo.

Mene ukradel je vitez močam,
in za hip a mojega srca je pric bil jagnam,
a tudi vitez bil je alagan,
ni bil moj princ, lep in predan.

Moje srce je skelelo,
ob vednosti, da ga ne bo več objelo,
ob tem, da čeprav ves svet bi mu dala,
njuna praljica se bo nesrečno končala.

On je ostal brez svoje Pepelke in jaz brez svojega princea,
oba brez magičnega ljubimca,
in praljičnega konca nisva nikoli zapisala,
saj na rožnem vrtu sem sama ostala.

- Iva Kastelic, 9.B